

Uit: *De Standaard*, 20 december 2010.

DIMITRI LEUE EN WARRE BORGMANS MAGISTRAAL IN 'HET LORCHTER-SYNDROOM'

Intiem drama over dementie

Dimitri Leue en Warre Borgmans, neef en nonkel Guitigheid, maken samen theater over hun familie. We vreesden voor een lachfestijn. We kwamen buiten met een krop.

VAN ONZE MEDEWERKER

WOUTER HILLAERT

Warre Borgmans die bij een gevoelige pianodeun, zittend op een stoel, wel vijf minuten wezenloos voor zich uit staart. Kop in kas, als voelde hij zich echt verslagen. Geen grijns, geen kwinkslag, geen krimp. Onvertoond.

Er is duidelijk iets in *Het Lorchter-syndroom* dat diep zit. In de tekst van Leue heet het 'de ziekte'. Hoofdpersoon Peer Lorchter, een virtuoze ex-componist uit Mortkampen. 'Ik vergeet nu zelfs dat ik mijn hele leven vergeten ben', laat Borgmans hem op het eind lucide zeggen. 'Zo beleef ik alles steeds opnieuw'. De ziekte van Alzheimer, inderdaad. Blijkbaar is die dementie in het geslacht Borgmans een terugke-

rende aandoening. Ook Warres eigen vader viel eraan ten offer, en die staat hier model. In geuren en kleuren en in vier talen begint Peer tegen zijn zoon Marcel over zijn reis naar Afrika (hij is er nooit geweest). En over hoe hij in Duitsland onder de wapens moest (hij heeft nooit in het leger gezeten). Als in elk mens een kunstenaar schuilt, dan in mensen met Alzheimer toch het meest.

Familiegeschiedenis

Dementie blijkt in *Het Lorchter-syndroom* ook de perfecte dramaturgie. Aangezien Peer alles uit zijn verleden ziet terugkeren als was het de eerste keer, kunnen Leue en Borgmans in zes bedrijfjes heel natuurlijk de hele familiegeschiedenis van de Lorchters uitvouwen.

Ze schuiven voor- en achteruit in

Dimitri Leue staat niet als personage, maar als mens op scène. © Tom Cornille

de tijd: Peer als wereldvreemde twintiger tegenover zijn avontuurlijke broer Selle, Peer die zijn Josephine bedriegt met een zwarte met dikke 'tetten', of Peer die als kind moet opboksen tegen een voogd-grootvader die zijn pianotentent ontkeet met de lat. Een hoop kleurrijke verhalen en figuren uit de stamboom Borgmans krijgt hier een tweede leven. Het wordt allemaal prachtig ver-

glimlacht hij om zoveel fantasie bij Peer. Ook dat is onvertoond: niet als opgedirkt personage, maar als mens staat hij op scène. Het vormt de perfecte doorwerking van Toon Offeciërs' lankmoedige pianospel. In alles beleeft *Het Lorchter-syndroom* de subtiele toetsen van een mens die meer mens wordt naarmate zijn mens-zijn hem ontglipt.

Het mooist is nog het slotakkoord, wanneer Peer om euthanasie verzoekt als een uitiem liefdesverzoek aan het leven. Breekbaar, intiem. Borgmans moet alleen nog oprecht leren wenen in het openbaar. Precies zijn vader, weet je intussen uit zijn verhaal. In al die geraaktheid doemt achteraf maar één gedachte op: hier hangt voor Leue en Borgmans een verantwoordelijkheid aan vast. Deze parel moeten ze blijven voeren, tot elke verdorde Vlamming hem heeft kunnen zien.

Op reis van 6 januari tot 26 februari. Volgend seizoen volgt een herneming.

ONLINE

www.rataplanvzw.be